

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121386444
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6121386444.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Bratislava, Prievozská č. 2, zastúpený spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, Bratislava Prievozská č. 2, za ktorú koná Mgr. Martina Klačanová, proti žalovanej: Q. Q. S. H. J. H. U. K. R. B. Á., K. P. XX.X.XXXX, I. O. O., W. Č.. XXXX/XX, zastúpená spoločnosťou WEBBER LEGAL, s.r.o., IČO: 50 680 552, Prešov, Duchnovičovo námestie č. 1, za ktorú koná Mgr. Anton Pavúk, o zaplatenie sumy 714,04 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 6. decembra 2022, č.k. 49 Csp 168/2021-250, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 6. decembra 2022, č.k. 49 Csp 168/2021-250, p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 6.12.2022, č. k. 49 Csp 168/2021-250, I. žalobu zamietol;
II. žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania rozhodne samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom. Vychádzal zo žaloby doručenej Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 31.5.2021 a postupenej mu dňa 15.10.2021, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 714,04 € s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.11.2020, uzatvorenej s postupcom Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, Bratislava, Mlynské Nivy č. 1, postúpil veriteľ na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovanou dňa 8.3.2016, zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky. Žalobca uviedol, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením č i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Na základe zmluvy poskytol postupca peňažné prostriedky žalovanej. Žalobca zastáva názor, že uvedená zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka. Žalovaná napriek predchádzajúcej výzve postupcu neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť a tak postupca výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom dňa 16.11.2018 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaná suma predstavuje 1.097,43 € a pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 710,04 €, neuhradeného riadneho úroku vo výške 310,45 €, úroku z omeškania vo výške 72,94 € a poplatkov vo výške 4,- €. Ďalej žalobca uviedol, že výška a špecifikácia pohľadávky je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky.

Úrok z omeškania si uplatnil počnúc dňom 2.12.2020, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie (na deň 3.11.2022 a deň 6.12.2022), právny zástupca žalovaného neúčast' ospravedlnil a zaslal záverečnú reč (č. l. 210 spisu). Prvoinštančný súd uložil právnomu zástupcovi žalobcu do 15 dní doručiť súdu prípadné ďalšie prostriedky procesného útoku s tým, že na neskôr predložené nebude prihliadať. Podaním zo dňa 4.11.2022 žalobca vysvetlil, že podací hárok k tretej upomienke obsahuje číselný kód XXXXXXXX, ktorý predstavuje dátum podania na poštovú prepravu a vo vyjadrení doručenom súdu dňa 7.11.2022 predložil žalobca špecifikáciu pohľadávky. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkaznými prostriedkami nachádzajúcimi sa v spise a dospel k nasledovným skutkovým zisteniam. V konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu v právnom postavení veriteľa a žalovaná v právnom postavení dlžníka uzatvorili zmluvu, z ktorej zistil, že sa v nej veriteľ zaviazal na poskytnutie peňažných prostriedkov ako spotrebiteľského úveru a dlžník sa zaviazal, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti, použije na dohodnutý účel, pokiaľ bol účel dohodnutý, zaplatí úroky, poplatky a splní ďalšie záväzky podľa tejto zmluvy. Výška úveru bola 1.000,- € s lehotou splatnosti 67 mesiacov. Ročná percentuálna miera nákladov bola dohodnutá vo výške 19,07 %, výška splátky 23,53 €; celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom je 1.576,55 €. Z výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 16.11.2018 vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť zostatku úveru ku dňu 16.11.2018. Dňa 19.9.2018 veriteľ vyhotovil tretiu upomienku, ktorú odoslal dňa 19.9.2018. Z Rámcovej zmluvy o postúpení zistil, že veriteľ postúpil pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Pred podaním žaloby vyzýval žalobca cestou svojho právneho zástupcu na zaplatenie, čo zistil z pokusu o zmier.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 295 Civilného sporového poriadku, § 52 § 53 ods. 9, § 524 ods. 1, ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 veta prvá, § 2 písm. a/, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného ku dňu postúpenia pohľadávky, dôvodiac nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Uviedol, že v tomto prípade možno žalovanú s určitosťou považovať za spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a na druhej strane právneho predchodcu žalobcu možno považovať za dodávateľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z vyššie uvedeného dôvodu je teda potrebné pri posudzovaní predmetného právneho (pravdepodobne nároku, poznámka odvolacieho súdu) brať na zreteľ všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutú v Občianskom zákonníku i ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Nárok uplatnený žalobcom vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom podľa § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch možno postúpiť len pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalobca súdu preukázal, že výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 16.11.2018 doručil žalovanej (spolu s výzvou predložil aj kópiu obálky s vyznačením „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“). Pokiaľ ide o výzvu pred zosplatením celého úveru, t. j. v tomto prípade tzv. tretia upomienka zo dňa 19.9.2018, ktorou malo byť preukázané splnenie ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, k tejto žalobca predložil listinný dôkaz - podací hárok. S poukazom na ustanovenie § 295 C.s.p. prostredníctvom služby sledovanie zásielok dostupnej na internete zisťoval, či zásielka s podacím číslom Y ktoré zodpovedá číslu na predloženej podacom hárku bola doručená a zistil, že pre zásielku nie sú v informačnom systéme evidované žiadne údaje (č. l. 241 spisu), z dôvodu ktorého nemal za preukázané doručenie tejto výzvy pred zosplatením úveru. Z uvedeného potom vyplýva, že v konaní nebolo preukázané, že v čase uzatvorenia rámcovej zmluvy o postúpení, bola pohľadávka právneho predchodcu splatná a že bola vo výške, ktorú si žalobca uplatnil v konaní. Uvedené má vplyv na platnosť rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávky, teda aj aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní, ktorú je súd povinný skúmať ex officio. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2021, sp. zn. 4 Cdo 162/2020, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2022 ako R 6/2022. Podľa názoru súdu prvej inštancie doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky nemôže sanovať predchádzajúci postup veriteľa, ktorý dôsledne nerešpektoval zákonné ustanovenia, respektíve neunesie v tomto smere dôkazné bremeno. Pokiaľ ide o žalobcom citované rozhodnutia (najmä) súdov odvolacích, akceptoval, že súdna prax v spotrebiteľských sporoch

sa líši, avšak vychádza práve preto z citovaného rozhodnutia najvyššej súdnej autority. Nemohlo preto dôjsť platne k vyhláseniu predčasnej splatnosti, teda pohľadávka, ktorá bola predmetom rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávky medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. a žalobkyňou nebola splatná a rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávky neprešla na žalobcu. Poukázal na to, že pri podrobnom oboznámení sa s rozhodnutím R 6/2022 z neho vyplýva, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, zamietli žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v obdobnej situácii, keď v konaní bola predložená výzva pred zosplatením, avšak nebolo preukázané jej doručenie. Súčasne sa nemožno stotožniť ani s názorom žalobcu, že bolo splnené ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď doručenie písomnej výzvy žalobca nepreukázal. Vzhľadom k tomu, že dospel k záveru o absencii aktívnej vecnej legitímácie, nepovažoval za potrebné vysporiadavať sa s ďalšou argumentáciou strán sporu.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej priznal právo na náhradu trov konania ako je uvedené vo výroku II. rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, dôvodiac tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, g/, h/ C.s.p.). Poukázal na body 19. až 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku a ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka s tým, že sa absolútne nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku svojej aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu nepreukázania, že by výzva zo dňa 19.9.2018 bola doručená žalovanej a že nedošlo k naplneniu všetkých zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V krátkosti poukázal na priebeh predmetného konania, a to, že dňa 28.6.2021 bol v upomínacom konaní vydaný platobný rozkaz sp. zn. 14 Up 925/2021, ktorým bolo vyhovené jeho návrhu v plnom rozsahu, ale tento platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť do vlastných rúk žalovanej. Na bývalom Okresnom súde Bratislava II sa dňa 3.11.2022 uskutočnilo pojednávanie, na ktorom ho prvoinštančný súd vyzval na zaslanie špecifikácie postúpeného nároku a podacieho háorku k výzve podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré dokumenty mu i žalovanej zaslal dňa 3.11.2022 a dňa 7.11.2022. Dňa 6.12.2022 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok. Z uvedeného je zrejmé, že upomínací súd jeho nárok potvrdil a tak nepovažoval žiadne skutočnosti za sporné, o čom svedčí vydaný uvedený platobný rozkaz. Ďalej uviedol, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že dlžník bol vyzývaný na úhradu svojho peňažného dlhu voči banke. Za takúto výzvu je možné v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka považovať výzvu zo dňa 19.9.2018 priloženú k žalobe spolu s podacím háorkom a tak je potrebné považovať za nesporne preukázané, že v konaní predložená výzva sa nepochybne dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Taktiež nesúhlasí s dôvodmi uvedenými v bode 21. napadnutého rozhodnutia, nakoľko skutočnosť, že uvedená výzva bola odoslaná a dostala sa do dispozičnej sféry žalovanej, bola v konaní preukázaná predloženým podacím háorkom, teda súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. K uvedenému poukázal na to, že pri preukázovaní doručenia písomností je v zmysle konštantnej judikatúry potrebné aplikovať teóriu dôjdenia, v zmysle ktorej sa nevyžaduje, aby bol úkon aj reálne doručený, ale postačuje, aby sa písomnosti dostali do dispozičnej sféry adresáta, pričom na preukázanie tejto skutočnosti je postačujúci aj podací hárok, a to nepochybne v prejednávacom prípade preukázané bolo. Uvedená výzva bola odoslaná a doručovaná do dohodnutého miesta a týmto spôsobom sa dostala do sféry adresáta, pričom v predmetnom prípade už nie je dôležité či sa s ňou adresát oboznámil alebo nie. Nemožno pričítať v jeho neprospech, že odosielal zásielky v rámci existujúceho režimu doručovania, že aktuálne podmienky doručovacej služby neumožňujú dohľadať informáciu, že zásielka bola doručená. Práve naopak, ako už viaceré súdy vo svojich rozhodnutiach konštatovali, na preukázanie tvrdenej skutočnosti, že sa zásielka dostala do dispozičnej sféry žalovanej, je postačujúce priloženie podacieho háorku, ktorý v konaní predložený bol. Preto sa nestotožnil s odôvodnením prvoinštančného súdu, v ktorom sa odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2021, sp. zn. 4 Cdo162/2020, keďže uvedený prípad nie je možné stotožňovať s predmetným konaním, pretože v tomto konaní bol predložený podací hárok, ktorý preukazuje odoslanie predmetnej výzvy pred zosplatením zo dňa 19.9.2018 právnym predchodcom žalobcu na adresu žalovanej. Uvedený podací hárok tak predstavuje podstatný a neopomenuteľný dokument, ktorý preukazuje odoslanie výzvy na adresu žalovanej, teda do jej dispozičnej sféry. O skutočnosti, že je postačujúce, aby sa výzva

dostala do dispozičnej sféry dlžníka, bez osobitnej potreby preukazovať jej doručenie, svedčí aj aktuálna rozhodovacia prax. Ani uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nijakým spôsobom nerieši situáciu, keď je odoslanie dokumentu preukázané podacím hárkom, preto ním podľa jeho názoru súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení nesprávne argumentoval, pričom uvedené by sa dalo použiť len na situáciu, kedy by odoslanie predmetnej výzvy nebolo preukázané nijakým spôsobom, čo sa na uvedený prípad absolútne nevzťahuje. V ďalšom odkázal na R 4/2021, dostupnú literatúru - Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť). Bratislava: Eurokódex, FEKETE I. 2017., 1112 s. ISBN 978-80-8155-073-7, str. 686, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 26.4.2007, sp. zn. 28 Cdo 1334/2006, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 6.7.2010, sp. zn. 2 SŽ 8/2009, zo dňa 30.1.2018, sp.zn. 5 Obdo 2/2017 i uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.6.2009, sp.zn. I. ÚS 174/09-19 a rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky (napríklad uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.5.2021, sp. zn. 13 CoCsp43/2020, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.4.2021, sp. zn. 9 CoCsp 9/2021). Zopakoval, že doručenie výzvy doložil podacím hárkom a nemožno pričítať v jeho neprospech, že konkrétne číslo podacieho háрку, pod ktorým bola výzva odoslaná, teda konkrétne Y zo dňa 19.9.2018, nebolo možné dohľadať na stránke poštového doručovateľa, čo by bezpochybne preukázalo, že výzva bola doručená, prípadne doručovaná adresátovi a tak je potom zrejmé, že postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t. j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas. V danom prípade boli zákonné podmienky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách jeho právnym predchodcom kumulatívne splnené. Záverom dodal, že postupca na základe oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 7.12.2020 oznámil žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 1.12.2020 postúpil pohľadávku na postupníka, takže bola žalovaná v súlade s ustanovením § 526 Občianskeho zákonníka upovedomená o tom, že od doručenia tohto oznámenia je povinná plniť svoj záväzok výlučne postupníkovi, teda jemu. V konaní predložil toto oznámenie o postúpení, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovanej o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitímáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Má za to, že k postúpeniu pohľadávky na neho došlo platne. Zmluva o postúpení pohľadávok nebola nikdy výrokom súdu vyhlásená za neplatný právny úkon. Aj v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok by mal na základe oznámenia o postúpení pohľadávky aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie pohľadávky v tomto konaní, keďže účinkom oznámenia o postúpení pohľadávky je skutočnosť, že dlžník (žalovaná) môže docieľiť zánik záväzku plnením postupcovi, ako aj postupníkovi bez obavy, že by jeho plnenie predstavovalo bezdôvodné obohatenie jedného z takto domnelých veriteľov. Oznámenie o postúpení pohľadávky vykonané postupcom tak slúži najmä na ochranu dlžníka, ktorý môže docieľiť zánik záväzku jeho splnením, tak plnením postupcovi, ako aj postupníkovi, pričom takéto plnenie nemôže byť ani bezdôvodným obohatením ktoréhokoľvek z domnelých veriteľov, v dôsledku čoho prislúcha aktívna legitímácia na uplatňovanie pohľadávky postupníkovi. Napadnuté rozhodnutie sa mu potom javí ako nespravodlivé, čo považuje za hrubý zásah do práva na spravodlivý proces a na jeho úkor. Odvolaciemu súdu navrhol napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, resp. napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; žiadal náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila, odvolanie nepodala.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. februára 2024; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným

dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o nepriznaní žalovanej sumy žalobcovi z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý nepreukázal, že by jeho právny predchodca, a to banka, platne na neho postúpila pohľadávku voči žalovanej a že po doručení výzvy zo strany banky žalovanej, táto bola v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením svojho peňažného záväzku voči banke.

10. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, účinný v čase postúpenia pohľadávky (dňa 13.11.2020), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

11. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že banka môže postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi iba za splnenia určitých podmienok, keď predpokladom na postúpenie pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol dlžník v omeškaní aspoň 90 dní, pričom banka ho musí na splnenie dlhu písomne vyzvať, pri nesplnení tohto predpokladu nie je možné pohľadávku postúpiť, nakoľko tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

12. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

13. Z dikcie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že z postúpenia sú vylúčené pohľadávky, pri ktorých to zakazuje zákon, úradné rozhodnutie alebo iné opatrenie, ktoré je pre účastníkov záväzkového vzťahu záväzné. Dôvodom pre takýto zákaz môže byť ochrana dôverných údajov, bankové, telekomunikačné alebo obchodné tajomstvo (napr. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách). Ak by napriek zákonnému zakazu došlo k postúpeniu pohľadávky, zmluva o postúpení by bola absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom táto neplatnosť pôsobí od začiatku a nemožno ju zhojiť.

14. V konaní pred prvoinstančným súdom bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. a žalovaná uzavreli dňa 8.3.2016 zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1.000,- € s úrokom vo výške 17,60 %, ktorý sa žalovaná zaviazala zaplatiť v 67. mesačných splátkach po 23,53 € vrátane poistného, so splatnosťou prvej splátky dňa 8.4.2016 a konečnou splatnosťou úveru dňa 8.10.2021, s ročnou percentuálnou mierou nákladov vo výške 19,07 %, priemernou hodnotou RPMN vo výške 19,73 %, pričom celková čiastka spojená s úverom predstavovala sumu 1.576,55 € (č. I. 29

spisu). Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 13.5.2021 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že k 1.12.2020 postúpil svoju pohľadávku z uvedenej zmluvy na žalobcu (č. I. 49 spisu); uvedené oznámenie zaslal žalovanej dňa 14.5.2021 (č. I. 49 spisu). Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 19.9.2018 oznámil žalovanej, že napriek predchádzajúcim upomienkam doteraz neuhradila záväzky plynúce z predmetnej zmluvy o úvere a že eviduje dlžnú pohľadávku celkom vo výške 74,87 € s tým, aby okamžite túto sumu zaplatila (č. I. 45 spisu) a listom zo dňa 16.11.2018 oznámil žalovanej, že vyhlasuje mimoriadnu splatnosť pohľadávky z vyššie uvedenej zmluvy ku dňu 16.11.2018 a zároveň ju vyzval na úhradu sumy 771,14 € do 7 dní od doručenia výzvy (č. I. 43 spisu); žalovaná si výzvu neprevzala v odbernej lehote. Aj keď žalobca preukázal uvedenou písomnou výzvou banky, že došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a že žalovaná bola bankou vyzvaná na zaplatenie pohľadávky listom zo dňa 19.9.2018, nepreukázal, že žalovaná ako dlžníka bola v omeškaní s úhradou splatného záväzku o viac ako 90 kalendárnych dní podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Predmetnú pohľadávku nebolo potom možné postúpiť, nakoľko tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka a keďže pohľadávku nie je možné postúpiť, postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu, spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s. na žalobcu bolo v rozpore so zákonom, z čoho vyplýva, že toto postúpenie pohľadávky je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj navonok voči dlžníkovi, pričom na rozpor postúpenia podľa § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, teda z úradnej povinnosti a v prípade, ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, tak ako je to uvedené v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, má postupca v súdnom konaní tvrdiť a preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu, teda splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky.

15. V posudzovanej veci zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobca nepreukázal, že v čase postúpenia pohľadávky Všeobecnou úverovou bankou, a.s. na neho, bol splnený predpoklad podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, teda že aj napriek písomnej výzve banky jej klient, t. j. žalovaná, bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči banke (písomná výzva zo dňa 19.9.2018), z dôvodu ktorého pre nesplnenie uvedenej podmienky (omeškanie o viac ako 90 kalendárnych dní), pohľadávka voči žalovanej nebola v čase postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, preto nemožno považovať postúpenie pohľadávky za platné, z čoho vyplýva, že žalobca nie je oprávnený pohľadávku voči žalovanej uplatňovať pred súdom, nakoľko nepreukázal, že by sa platne a účinne stal veriteľom uplatnenej pohľadávky, t. j. aktívnu vecnú legitímáciu na jej uplatňovanie.

16. Odvolací súd poukazuje aj na ustanovenie § 92 ods. 7 zákona o bankách, keď podľa dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu, je možné použiť inštitút postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Ak teda Všeobecná úverová banka, a.s. postúpila zmluvou zo dňa 13.11.2020 predmetnú pohľadávku na žalobcu (podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok predstavovala istina pohľadávky sumu 710,04 €), mimoriadnu splatnosť pohľadávky vyhlásila ku dňu 16.11.2018 a písomnou výzvou zo dňa 19.9.2018 vyzvala žalovanú na zaplatenie pohľadávky v sume 74,87 €, postupovala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko ku dňu postúpenia pohľadávky nebola žalovaná v omeškaní aspoň 90 kalendárnych dní, keďže nepreukázala doručenie tejto výzvy žalovanej, preto Všeobecná úverová banka, a.s. nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu, takže tak ako je uvedené vyššie, je zmluva o postúpení pohľadávky neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca nie je v konaní vecne aktívne legitímovaný.

17. Nebolo možné sa stotožniť s tvrdením žalobcu v odvolaní, že preukázal doručenie výzvy zo dňa 19.9.2018 žalovanej podacím hárkom priloženým k žalobe a že nemožno pričítať v jeho neprospech, že odosielať zásielky v rámci existujúceho režimu doručovania, keď aktuálne podmienky doručovacej služby neumožňujú dohľadať informáciu, že zásielka bola doručená, pretože žiaden podací hárk k výzve zo dňa 19.9.2018 nebol predložený (iba k oznámeniu o postúpení pohľadávky zo dňa 13.5.2021). Aj keď počas konania na súde prvej inštancie žalobca predložil opätovne výzvu zo dňa 19.9.2018 spolu s podacím hárkom, ktorým preukazoval doručenie zásielky č. Y. žalovanej, na tomto podacom hárku absentuje dátum podania, a tak nebolo zo strany žalobcu jednoznačne preukázané, že práve výzva zo dňa 19.9.2018 bola žalovanej pod týmto číslom zaslaná (č.l. 188 a 189 spisu), z dôvodu ktorého neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o zaslaní výzvy (tzv. tretia upomienka-pokus o zmier) žalovanej. Ak doručoval právny predchodca žalobcu výzvu o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru

žalovanej do vlastných rúk a oznámenie o postúpení pohľadávky, čo preukázal podacím hárkom, nie je zrejme prečo tak nepostupoval aj v prípade zaslania výzvy zo dňa 19.9.2018. Ak teda žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca doručil žalovanej výzvu zo dňa 19.9.2018 a tým splnil podmienky pre postúpenie pohľadávky (že žalovaná bola v omeškaní aspoň 90 kalendárnych dní), mal toto tvrdenie preukázať, čo neurobil. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C.s.p. v spojení s § 185 C.s.p., podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Z právnej teórie vyplýva, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Na základe uvedeného potom odvolací súd považoval odvolací dôvod žalobcu o tom, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, za nedôvodný.

18. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na rozhodnutia krajských súdov, ktoré sú v jeho prospech, podľa ktorých sa považuje postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu, a to banky Všeobecná úverová banka, a.s. na žalobcu za platné, ale podľa konštantnej judikatúry slovenských súdov (napríklad rozsudky Krajského súdu Bratislava zo dňa 21.3.2016, sp. zn. 6 Co 58/2016; Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 17 Co 117/2017; Krajského súdu Trenčín zo dňa 22.2.2017, sp. zn. 17 Co 87/2016; Krajského súdu Žilina zo dňa 8.11.2017, sp. zn. 7 Co 203/2017), sa považuje zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom za neplatnú pre nesplnenie podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd dodáva, že odpoveď na spornú otázku, či je možné považovať predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávok za platnú doteraz nedala najvyššia súdna autorita, tak odvolací súd dôvodí, že rozhodnutia odvolacích súdov, na ktoré žalobca poukazoval vo svojom odvolaní, nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z nich vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp. zn. IV. ÚS 697/2013, v ktorom ústavný súd poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko (č. 1) zo dňa 6.12.2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

19. Odvolací súd nesúhlasí ani s odvolacou námietkou žalobcu o tom, že napadnuté rozhodnutie sa mu javí ako nespravodlivé, čo považuje za hrubý zásah do práva na spravodlivý proces a na jeho úkor, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods.

2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ako aj jasne a výstižne vysvetliť ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Prvoinštančný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aj ako vec právne posúdil, z dôvodu ktorého nie je možné napadnutý rozsudok považovať za nepreskúmateľný. Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, napríklad v náleze č. k. III. ÚS 119/03-30, pričom vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu považoval nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy za nedôvodný, a tak odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že napadnutý rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, považoval za nedôvodnú. Odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m. m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012, vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008]. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003). Z uvedených dôvodov tak odvolací súd neprihliadol na odvolací dôvod žalobcu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo

na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

21. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

22. Odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. i vo výroku II. o náhrade trov konania, keďže žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, teda aj do uvedeného výroku, ale svoje odvolanie v tomto rozsahu vôbec neodôvodnil, z dôvodu ktorého odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku, keď žalovaná odvolanie nepodala. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

25. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).